

DE GEKROONDE LAARS

Het armtierig trapgeveltje, dat in den tijd, waarin keizer Karel te Brussel hof hield, als van armoê voorover gebogen, weemoedig in een der nauwe straatjes te mijmeren stond, beschermde zoo goed en kwaad als 't kon tegen regen en wind, den braven rechtschapen Cies Binders en Mele, diens niet minder eerbare en oppassende wederhelft, die te harent vetter dagen gekend had, maar nu met moed het leven droeg, dat zij sleet aan de zijde van haren armen schoenmaker.

Van den morgen tot den avond, vaak van den avond tot den morgen, kloppesloegde ha-

mer op zool en achterlap, zonder de welvaart te kunnen brengen in 't schamele huis.

— Mele, zei Cies Binders op zekeren morgen, nu heb ik een droom gehad.

— Een droom?

— Ja, een aardigen droom. Ik zie aan uw neusken dat ge wel gaarne zoudt weten wat en van wien ik gedroomd heb.

— Zeg het eens, Cies.

— 't Is nogal aardig. Ik heb gedroomd dat tante Stine dood was.

— Tante Stine! Och arme, Cies, voor mij moet ze niet sterven.

— Voor mij ook niet, vrouw, en met ervan te droomen heb ik ze toch ook niet willen vermoorden.

— Foei, Cies, zoo leelijk over haar spreken.

— Ja, antwoordde de man, het zou ons leventje toch nogal wat veranderen, zoo zij er toe besluiten kon ons haren geldkoffer over te laten. Zie, vrouw, 't is allemaal heel braaf, niemand kwaad te wenschen, maar wat zou tantje daar toch al aan verliezen, zoo ze dood was? Ze is te gierig dat zij eet; ze leeft alleen, in een armoedig huizeken, en zucht en steent dat hooren en zien er van vergaan. En, ge weet het, voor ons Belloken, och arme, het lieve kind, heeft zij nog niet eens een hapken, niet eens een falieken gekocht, toen 't zijn Communie deed. Ze gaf het kind een versleten houten rozenkrans.

Het scheen dat de woorden haars mans Mele overtuigden, want nu ook moest zij bekennen, dat tante wel wat vrijgeviger mocht zijn en dat het voor haarzelve al zoo erg niet zou wezen, zoo zij stillekensaan bij onzen Lieven Heer een beter leventje genieten kon.

Nauw hadden ze dus over tantje uitgesproken, of daar verscheen vrouwe Loreys, de naaste buurvrouw van tantje.

— Menschen-lief, 't is erg... zoo sprak ze bij het binnenkomen, en sloeg, als naar gewoonte, een kruis.

— Wat is er, vrouwe Loreys?

— Tantje is in den hemel, was het bedrukte antwoord.

Mele barstte in snikken los.

Cies, van zijnen kant, in stede van zoo opgewekt te zijn als zijn droom het hem had doen veronderstellen, voelde een soort van knaging bij 't opeens binnenvallend nieuws.

Hij bleef met het hoofd in de handen zitten, tot hij eindelijk rechtstond, door de haren streek en mompelde:

— Bah, 't is toch mijn schuld niet dat ze dood is. Ik moet er me niets van aandragen.

Nu was de eerste ontroering voorbij en er werd met vrouw Loreys afgesproken voor de begraafing. Ja, 't was een heele ommekeer in 't leven van des schoenmakers huishouden, dat nog zelden zoo'n drukte en zoo'n beroering had gekend.

... ..

't Was dan voorbij en nu zou er gedacht worden aan het beste gebruik dat kon gemaakt worden van de zevenhonderd Brabantsche gulden, die de erfenis van tantje uitmaakten.

Zevenhonderd Brabantsche gulden!

Een schat!

Zoo ten minste dacht Cies in het eerste oogenblik van verblindings.

Zevenhonderd gulden!

't Was een tooverwoord, dat de borst van den armen schoenlapper van ontroering deed zwellen.

Maar toen die eerste ontroering over was, had diezelfde som al den eigensten toover niet meer voor hem.

Hij begon na te denken.

Tantje moest toch meer gehad hebben. Dat ook meende de brave Mele, maar hoe zij ook zochten en naspeurden, er was niets meer te ontdekken.

Met hun eerlijken mond, die gevreesd zou hebben iemand te bekladden, durfden zij 't niet zeggen, maar innerlijk was er wel een stem, die hun zegde dat er iets niet in den haak was. Zou vrouwe Loreys?...

Vrouwe Loreys!

— Ja, vrouw, zegde Cies eenige dagen later, toen hij 's Zondags van de hoogmis met zijn Mele terugkwam, nu twijfel ik er niet meer aan.

— Ik ook niet, antwoordde Mele.

— Maar een mensch mag het niet zeggen...

— Neen, zeggen mag hij 't niet, men zou u voor de vierschaar trekken.

— Ze zou ons doen geeselen.

— Dat zou ze.

— En dat een mensch dat zoo permentelijk ziet, en zwijgen moeten, ging Cies voort.

— 't Was een schoone mantel, zei Mele.

— Waarvan zou ze hem gekocht hebben? riep Cies uit.

— En een zilveren slotgesp bovenaan...

Ja, vrouwe Loreys was in de kerk verschenen met een nieuwen kapmantel aan en ieder een had haar opgemerkt. En er werd gefluisterd en gemompeld, maar het waren wonder zeden in dien tijd.

Hardop zou men zich niet hebben laten ont-snappen, want men werd dadelijk bij den schout geroepen, en kon men zijn gezegde

niet bewijzen, dan werd men gegeeseld wegens kwâtongerij.

De arme Cies had zoolang naar die erfenis gesnakt en nu hij begon na te denken wat er al te kopen was: nieuw gereedschap voor hem, wat nieuws voor Belloken, een nieuw kleed voor Mele en een houten bekleeding voor 't langzamerhand meer dan krammakkelachtig trapgeveltje, zou er van de zevenhonderd gulden niet veel meer overschieten.

Maar er mocht van komen wat wilde, iets zou er toch moeten overschieten om zijn lang gewenschten droom te verwezenlijken.

Hoe dikwijls in zijn leven had hij uitgeroepen, tegen zijn gezellen:

— Als ik 't erfdeel trek van tantje, dan vergast ik u op een lekker traktaatje. Dan zullen we eens kapuin eten dat het vet langs onze kin zal afdruipe en we zullen hem laten zwemmen in een bierken van 't beste brouwsel, van het oud bierken uit «De Zwaan»

Zoo gezegd, zoo gedaan. Na lang wikken en wegen zou er tot het bepalen van den grooten dag worden overgegaan en bij het schijnsel der pinkende vetlamp zaten Cies en zijn Mele tot een gat in den nacht bij elkaar, om de groote toebereidselen te bespreken en na te gaan wie er zou worden uitgenoodigd.

Ja, de twee helpers van Cies, brave jongens, kwamen de eersten aan de beurt.

Dan Balten Kalei, de brave timmerman uit de gebuurte. Hij had hen zoo dikwijls uit den nood geholpen als er eens een paar gulden moesten geleend worden om de week door te krabbelen. Ja, Balten Kalei was een braaf hart en de kapuin kon in geen edeler maag terecht komen.

Dan hadden ze Nolleken Maes.

Nolleken Maes was de gebuurvrouw, die, toen Mele ziek was en 't er niet op af kon iemand te nemen om 't huishouden te doen, voor de soep en 't meelgebak zorgde, en die zelfs gezegd had, dat Cies maar zoolang met zijn gasten in haar huiskén moest komen zitten, tot Mele genezen was, die het geklop der hamers met haar zeer hoofd niet verdragen kon.

Dan hadden ze nog te vragen Ward Stevens.

Ward Stevens was de goede en trouwe maker van uit Cies kinderjaren, en nooit was hun vriendschap bewolkt geworden.

Ze waren beiden getrouwd, hadden beiden moeite om aan den kost te geraken, maar namen 't leven zooals het kwam en aten mager als de winst mager was. Het geluk van Cies was het geluk van Ward en beiden hadden ze wel eens hartsterkte gevonden in droevige oogenblikken, toen het woord der vriendschap hun somberen dag kwam ophelderen.

Cies en Mele waren het eindelijk eens, en Mele zou den naasten Vrijdag naar de markt gaan om er twee groote kapuinen te koopen en alzoo een avond te bereiden, waar de grootste gezelligheid zou heerschen en waar ze hun hartje eens lekker zouden deugd doen.

Het trapgeveltje had nooit met zooveel nieuwsgierigheid zijn hoofd voorovergebogen als op den gedenkwaardigen Zaterdagavond, dat de groote gebeurtenis in 't huizeken zou plaats hebben.

Het scheen wel of het geveltje met het hoofd wiegde bij het nooit gekend plezier, en dat het met welgevallen de lekkere reuken opsnoof die als een hemelwalm opstegen.

En het geveltje lachte bij de vriendelijke tale van daarbeneden, bij de gulle vreugd die de ruitjes in hun lood deed rinkelen en 't mompelde: «Nu zullen ze mij toch niet vergeten zeker. De wormen knagen aan mijn hoofd en de ratten en muizen maken me 't leven dol. Dat ze mij nu ook maar een nieuw vest aangeven, dan kan ik mijn laatste dagen gerust slijten».

't Was een aardig schouwspel daar beneden.

De tinnen bekers gaven een matten schijn bij het starre licht der pasgekuischte lamp, die op elk der aanzittenden een glans van heldere vreugde wierp.

En 't was een gebabbel zonder einde.

De eene geschiedenis na de andere werd opgehaald, terwijl het bier steeds kraalde in de bekers; en met een doek, goed dichtgemaakt boven het scheel, praalde, in 't midden van de tafel, een groote kruik met lekkeren wijn, geschonken door den hartelijken Balten Kalei, die gelukkig was als een kermisvogel, daar 't gezin zoo goed op dreef scheen.

In twee groote potten aan den haard pruttelden de kapuinen, begeleid door 't jagen van den opgepookten gloed.

Nu was 't een geur in 't huiskén, die meer vooramen zou bekoord hebben, en het ver-

wachten van 't genot scheen nog meer op de vreugd der genoodigden in te werken.

Eindelijk was 't een plechtig oogenblik.

Mele had de groote vork genomen, haar door Nolleken Maes geleend, en stak ze in de flanken van den eersten kapuin.

Aller oogen waren op 't voornaam feit gericht. Ze reikhalsden en likketandden.

— Klaar, zei Mele, en ze bloosde; 't was de eerste maal in haar leven dat ze zoo'n gewichtig stuk uitvoerde.

— Klaar! klonk het als uit één mond.

En de handen werden gewreven, en allen huppelde op hun stoelen en ze glorieoogden en...

Een klop op de deur.

Tegenslag.

— Wie daar? klonk het.

— Doe open; goed volk. Een dienaar des keizers.

Cies was een heel braaf man, en zijn genoodigden ook, maar dat belet niet dat ze in hun eigen den dienaar des keizers, en wellicht den keizer erbij, op de Mokersche heiwenschten.

Ze durfden schier niet nalaten te openen, en daar stond de dienaar des keizers op den drempel.

't Was een man met edel uiterlijk, en onze lezers zullen dadelijk begrijpen wie 't was: Keizer Karel in hoogsteigen persoon.

Hij was langs dien kant gekomen met zijne twee vertrouwde dienaars, met wie hij gaarne 's avonds door 't jolige Brussel kuierde, er de liedjes nahoorde, die een of andere moeder in 't venster aan 't zingen was, of luisterend naar den guitigen klap van de jonge striebbers, die op de breede keldermonden de schrikkelijkste roovershistories vertelden.

Ja, dat waren geliefkoosde uitspanningen van keizer Karel.

Er worden zoo duizend grappen van hem verteld, maar de volgende kenschetst hem ten volle:

Eens was er sprake van Daniël Vlieringhs, den rijken Brusselschen specerijenkoopman, die soms ladingen van een kwart miljoen voor zijn rekening te Antwerpen zag binnenzeilen.

Keizer Karel vroeg eens aan Vlieringhs, hoe hij die overgroote fortuin toch had bijeengekregen.

— Sire, antwoordde Vlieringhs, om rijk te worden mag men nooit vergeten dat 20 stuivers een gulden maken, maar vooral mag men niet vergeten dat tien negenmannekens een stuiver maken.

De keizer lachtte bij 't gevat antwoord, en vroeg:

— Worden nu de negenmannekens nog zoo zuinig nagezien?

— Majesteit, antwoordde Vlieringhs, nu zoowel als vroeger hebben de negenmannekens waarde, want zoozeer als 't moeilijk was om van de negenmannekens guldens te maken, is het gemakkelijk van guldens negenmannekens te maken.

De omstaande edelen glimlachten bij de woorden van Vlieringhs, maar deze greep den bal bij den bots, en sprak:

— Mijne heeren, ge moogt gelooven dat ik 's nachts nog zou opstaan om voor een negenmanneke mostaard te gerieven.

Toen Vlieringhs weg was, werden zijn woorden nog fel besproken tusschen de edelen, en keizer Karel zelf betwijfelde ze wel eenigszins.

— Dat moeten we eens ondervinden, zegde hij.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Eenige dagen later trok keizer Karel met een paar getrouwen rond middernacht naar de woon van Vlieringhs.

Ze lieten den klopper vallen.

Na enkele oogenblikken werd een venster geopend.

— Wie daar? vroeg een dienstbode.

— Vraag aan uw meester of hij ons voor een halven stuiver olie wil gerieven, voor een zieke.

Het duurde niet lang of de koopman stond beneden in zijn onderbroek, met de oliekan in de hand.

Keizer Karel en zijn mannen waren overtuigd. Ze zetten het op een loopen en door de doodsche straten der goede stad Brussel klonk lang hun schaterlach, die weergalmde in de ooren van Vlieringhs, die maar niet begrijpen kon wat er zoo belachelijk aan was, te komen gerieven als er om verzocht werd...

De geur der kapuinen had den keizer thans doen stilstaan.

— Wat ruikt dat hier heerlijk, zegde hij tot hen die hem vergezelden.

En dan was de schaterlach uit het huis, het jolijt en opgetogen gejuich van Cies, hem in 't oor gekomen en hij voelde zich aangetrokken tot dat tooneeltje, dat daarbinnen werd afgespeeld.

Hij voelde er zich bijzonder toe aangetrokken, als een afwisseling met het stijve, strenge hofleven, en zoo kwam het dat hij had aangeklopt.

Maar nu hij binnen was, wist hij niet goed welke houding zich te geven.

Men mocht vooral niet weten, dat hij de keizer was, want dan ware spoedig alle feestvreugde verstorven.

Hij vond een uitvlucht.

— Ik zag een laars boven de deur, zoo sprak hij. Wie is de schoenmaker?

— Ik, heerschap, antwoordde Cies.

— Ik kan haast niet gaan, ging keizer Karel voort, een pinneken door den zool wondt mij den voet. Wilt ge dat eens uitkloppen?

Een weinig schoorvoetend gaf Cies aan 't verzoek toe, en terwijl hij tevergeefs naar het pinneken zocht, riep keizer Karel uit:

— Men viert hier feest?

— Ja, heerschap, wedervervoer men.

— Wat ruikt het hier heerlijk. Kapuinen in den ketel! Als ik nu een paar kannen lekkere wijn ten geschenke gaf, ging de zoogezegde knecht voort, wat zoudt ge dan zeggen, zoo ik vroeg om meê te mogen eten?

Dat was een rare vraag.

De genoodigden bezagen elkaar onderzoekend.

Twee kannen wijn, dat was niet te versmaden.

Maar zou die nieuwe gast de hartelijkheid niet komen verdrijven, die er den heelen avond had geheerscht?

Langs den anderen kant, mocht men een dienaar des keizers, die er zoo beschaafd uitzag, de vernedering aandoen hem te weigeren aan den disch, waar hij zich op overigens zoo heusche wijze voor aanbood?

Dat alles dacht Cies na, en hij was er wel voor om toe te geven, maar zou niet handelen zonder toestemming van allen.

Terwijl hij zich dus even in 't zijgedeelte der kamer begaf, trok Baltten, die altijd maar op den vooruitgang uit was, zijn vriend bij de mouw:

— Cies, jongen, fluisterde hij, zeg ja, ge

krijgt misschien de klandisie van heel 't hof.

Dat was raak.

De andere genoodigden bogen traag, toestemmend, fier al bij de gedachte van met den dienaar des keizers aan te zitten.

Deze liet zich niet lang bidden, en nam plaats tusschen Cies en Mele.

Weldra lagen de lekkere kluijkens in twee groote schotels op de tafel in hun vet te zwemmen, en keizer Karel smakkelipte zoo gretig, als hadde hij voor de sierlijkst opgediende tafel gezeten.

— Ik zeg maar, zei Nolleken dat een werkende mensch dat van tijd tot tijd eens moest hebben.

— En zoo'n lekker glaasje erbij, riep Baltten uit. 't Is niet alleen voor den keizer gebrouwen...

— Maar wat denkt ge zooal van den keizer, vroeg Karel thans, met de grootste nieuwsgierigheid.

Daar zou Baltten eens op antwoorden.

— Zie, heerschap, zegde hij, 't is niet voor u dat ik het zeg, want gij ziet er mij een gemeenzaam mensch uit. Maar zoo er van tijd tot tijd een woord tegen den keizer gezegd wordt, dan is het de schuld van zijne dienaars, van zijne hovelingen... Wat is er hier nog onlangs gebeurd? Maar kom, wij zijn aan 't feesten, en we zullen maar eens lekker klinken.

Bij deze woorden hief heel 't gezelschap den beker op.

— Ja, leve de vreugde, klonk het.

— Leve de vreugde!

De zoogezegde dienaar des keizers klonk meê aan, maar er was een droeve trek op zijn wezen verschenen.

— Kameraad, zegde hij tot Baltten Kalei, ge zoudt mij plezier doen met dat eens te vertellen. Ik ken goed den barbier des keizers, en deze durft zoo nog al eens iets aan zijn meester vertellen...

De genoodigden bezagen elkaar.

De barbier des keizers, iemand die zoo alle dagen 't verheven gezicht mocht aanraken, ja, misschien met hem aan tafel zat!

Baltten Kalei krabde in 't haar.

— Komaan, kameraad, voor den dag er mee, sprak de keizer thans, eer gebiedend. Ik ben zeker dat, als de keizer het weet, het onrecht zal hersteld worden.

Hij nam plaats tusschen Cies en Mele (Blz. 269)

— Welnu dan, sprak Balten, als 't iets kan bijbrengen tot het herstellen van 't onrecht, dan is 't mijn plicht te spreken.

Weet dan dat Monde Kriek hier in de straat een dochter heeft, een lief meisje, aardig en jent.

Het gebeurde dat zij op een schoonen Zondagmorgen aan de deur stond in hare feestkleeren, en dat de ridder Terschoute langs daar kwam.

Hij vond het meisje zoo lief, dat hij in den namiddag nog voorbij kwam, 's anderendaags ook en dat hij 't eindelijk zoover bracht bij Monde Kriek aan huis te komen.

Monde Kriek is wever, lakenwever, en de ridder bood zich bij hem aan voor een gansch nieuwe jachtkleedij. Monde Kriek wist niets van de reden waarom hem de klandisie gegund werd en was er niet weinig om verheugd. Hij leverde 't laken en de ridder betaalde hem, maar bestelde nog een kraag en

verzacht dat de jonge dochter hem deze brengen zou.

Monde was eenigszins verlegen bij 't verzoek en besloot aan zijne dochter te vragen wat zij er van dacht.

Klaarken verkleurde bij de vraag van haar vader en zegde toen dat zij achtervolgd werd door de aanzoeken van ridder Terschoute. Zij weigerde dan ook vlakaf de boodschap te verrichten, iets waarmee haar vader ten volle instemde.

's Anderendaags ging Monde zelf eerbiedig met den kraag naar Terschoute's steen, en toen de ridder hem vroeg waarom hij zelf kwam en niet zijn dochter, antwoordde hij deemoedig, dat zijn dochter een weinig onpasselijk was en verkoos niet te gaan.

De ridder begreep waarschijnlijk wat er gaande was en voegde Monde toe:

— Uw dochter is een preutsch nuffje, dat

waarschijnlijk haren koop wat duurder wil maken.

Gelukkig kon Monde zich nog bijtijds bedwingen, zooniet ware waarschijnlijk zijne hand op 't gelaat van den ridder neêrgekomen.

Thans vergenoegde hij zich met gramstorig heen te gaan.

Maar hij rekende zonder den waard.

Hoe! Een eenvoudige werkman dorst het wagen zijn kind te beschermen, wanneer een ridder haar de eer aandeed, het op haar deugd aan te leggen...

De geschiedenis ontroerde den keizer, die de vuist rond zijn zwaard kneep, in het stellig voornemen den overmoedigen edelman te straffen.

Maar hij wist alles nog niet.

Enkele dagen later werd Monde ontboden bij Terschoute's huismeester, ook een edelman, met name van Muerelans, en deze bezag hem met misprijzenden glimlach.

— Het schijnt, wever, grijsde hij, dat uw huis u wat te goedkoop te staan komt en dat gij u de weelde kunt veroorloven eerbied te loochenen tegenover eervolle ridders... Alleen overmoedige werklieden zijn tot zoo iets in staat, riep van Muerelans uit. Dat komt ervan, wanneer wij, de adelstand, hen al te welwillend behandelen. Ja, ging hij voort, het is onze schuld. Wij laten u tot te grooten welstand komen. Daartegen moet ingegaan en in 't vervolg zult gij dus betalen honderd gulden in stede van de vijftig gulden die gij tot hertoe betaald hebt en die een spotprijz waren.

De arme Monde was het hart in.

Smekend richtte hij zijne blikken tot den edelman en zeide dat die opslag zijn ondergang zou wezen, want dat hij nu al zoo moeilijk de som kon opbrengen.

Maar de wraak ging nog verder.

Monde werd bij den schout ontboden. De ridder Terschoute had hem namelijk aangeklaagd als hebbende laken geleverd dat niet overeenkwam met den gevraagden prijs.

Deze aanmerking nu roerde Monde minder. Hij was zeker goede koopwaar te hebben geleverd en zou ze in de «Gilde» laten keuren. Dan was alles uit de voeten.

Zoo deed hij en de gilde gaf haar goedkeuren op de koopwaar, maar hier ook rekende

Monde buiten de macht van zijnen edelen vervolger.

Nu was het blijkbaar dat Keizer Karel verontwaardigd was bij de woorden van Balten Kalei, want hij bonsde met de vuist op de tafel, uitroepend:

— Maar dat is ongehoord!

De genoodigden knikkebolden, terwijl de drank en de spijs duchtig werden aangesproken, en Balten Kalei ging voort:

— De schout was zoodanig bang of beheerscht door den edelman, dat hij, ondanks het goedkeuren van de koopwaar, haar toch zelf afkeurde, en Monde deed veroordeelen als bedrieger.

— Dat is te veel! riep de keizer uit. Man, zijt ge zeker van hetgene ge verhaalt? Ik zal hem doen straffen!

— Gij? klonk het als uit één mond.

— Ik, ja, sprak de keizer nu, die gelukkiglijk zijne tegenwoordigheid van geest terugnam. Ik zal er met mijn vriend den barbier over spreken.

De aanzittenden waren eigenlijk blij dat het zoo eens verteld was geworden. Ze hadden 't gevoelen, dat er dezen avond misschien een goede daad was geplogen, want het leed geen twijfel dat, als de bezoeker er over sprak met den barbier, deze van zijn vorstelijken meester allerminstens eene schadeloosstelling zou bekomen hebben voor Monde Kriek.

Dat bewustzijn eener goede daad bracht ook opnieuw de feestelijke stemming terug, die wel voor eenige oogenblikken was onderbroken geworden, en nu gingen messen en vorken hun gang, tot Cies, over zijn buiksken strijkend, uitriep:

— Jandorie, dat is een koningsmaal!

Zoo eindigde de avond voor 't gezellig gezin, dat niet wist dat daar, in de schamele woning, tusschen hen, eenvoudige werkmenschen in, de keizer zat, die voor later zeker wel zedelessen zal uitgeput hebben uit dit hartelijk samenzijn.

Eindelijk nam de vorst afscheid, drukte vriendelijk de hand aan al de aanzittenden, en deed hen nog lang nadenken, toen hij zoo overtuigd zegde, vooraleer heen te gaan:

— Gij zult van mij nieuws hebben.

Twee dagen daarna, Cies zou 't nooit vergeten en Mele ook niet, al werden ze honderd jaar. — hield voor de schamele woon een

bode stil van 't keizerlijk paleis.

Nog nieuwsgieriger dan vroeger nijdde thans het trapgeveltje het hoofd, daar 't niet gelooven kon aan zooveel eer.

— Dat zal nieuws zijn van den barbier des keizers, zegde Cies.

Maar jawel.

De bode zegde, op korten toon, niets meer of niets minder, dan dat Cies aangezocht was zich 's anderdaags in 't keizerlijk paleis aan te bieden.

Hoeft het gezegd, dat hij noch at, noch dronk, noch sliep voor 't gedenkwaardig uur was aangebroken?

Mele poetste en krabde aan 't schamel plunje van haren man, dat het een aard had, en zoo brak dan eindelijk de stond, de groote stond aan.

Meer dood dan levend betrad Cies de trappen van het paleis, maar 't ging nog zoo gemakkelijk niet van bij Zijne Majesteit te geraken.

Eindelijk, na veel over-en-weer-geloop, kwam men zeggen dat Cies volgen moest.

Maar ô hemel, hoe knikten zijne knieën, toen hij in den vorst niemand anders herkende dan de gast van den kapuinavond.

— Kom nader, Cies, zei de keizer, terwijl hij iedereen uit de zaal deed gaan. Kom nader, hoe is 't vergaan? Is 't goed gekomen?

Cies kon niet antwoorden, maar de keizer tikte hem vertrouwelijk op den schouder.

— Komaan, man, spreek eens rechtuit. Met wat kan ik u genoeg doen? Ik heb gezien dat gij een braaf en treffelijk man zijt en uwe vrouw niettemin. Ik ga u 't middel geven om uw winkeltje wat beter in te richten, maar ik zou iets willen doen, dat u meer genoeg zou geven. Kunt ge zoo niets verlangen?

— O, Sire, riep Cies weenend uit, wat kan ik daar op antwoorden. 't Is al zooveel dat Uwe Majesteit met mij spreken wil...

De Keizer glimlachte.

— Neen, vriend, sprak hij, laat u niet ontstellen. Zeg mij eens, wat zoudt ge willen? Hebt ge zoo nog nooit iets verlangd?

Bij de welwillende woorden van den keizer, was er stilaan meer vertrouwen bij Cies opgekomen en nu kwam bij hem de gedachte op, die hij al vroeger had gekoesterd.

— Indien Uwe Majesteit mij wilde toelaten, zegde hij, van bovenop de laars, die boven mijn winkel uitsteekt, een kroon te plaatsen?

— De gekroonde laars lachte keizer Karel. Dat is een gedacht. Maar als er dan eens iemand anders in 't huisken komt, dan moet de laars er weg en dat mag niet. Laat het dus maar gaan. Ik zal de noodige bevelen geven om een schoone kroon aan te brengen en ook om het geveltje van uw huis wat op te knappen...

— Mijn huis, stamelde Cies...

— Uw huis, het hoort u en de uwen onbelast toe.

Dat was te veel voor den armen Cies. Hij viel knielend ten gronde en kuste den mantel van zijn weldoener. En toen hij te huis kwam, viel hij Mele rond den hals, en riep uit:

— Vrouw, vrouw, omhels mij, want we zijn voor altijd gelukkig!

... ..

Het scheen wel dat het verhaal van Balten Kalei zijn gewenscht uitwerksel had gekregen, want op 't onverwachts werd de huishuur van Monde Kriek op haar vroeger bedrag teruggebracht en werd hij daarenboven vereerd met bestellingen van het hof.

En dat de keizer uit Balten Kalei's verhaal een goede zedeles trok, blijkt wel uit het volgende, dat wij in een oud boek over keizer Karel aantreffen:

«Onder andere zaken, die de keizer, zijn rijk verlatende, bevolen heeft aan zijn zoon Filips, is ook geweest deze volgende, dat hij niet lang aan eenen persoon zou laten de opperste macht in bediening; alsook, dat hij in 't verleenen van die macht niet zoozeer aan den adeldom of goed, als wel aan de deugden en voorgaande verdiensten belang moest hechten».

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCHE BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.